

Φαίδων ἐνθυμεῖται κάλλιστα τὰ ώραια ἔργα ποῦ ἐδημοσίευσε κάποτε ἡ «Εστία» μὲ τὸ φεύδωνυμον Εδα. Νὰ ιδούμε καὶ σὺ τὶ θαγάρψης, διὰν μεγαλώσῃς.

«Εἶμαι κατινθόνιστασμένη μὲ τὰ Μικρὰ Μυστικά ποῦ λαμβάνω, — μοῦ γράφεις ἡ «Ευ-σιγή» Εσπέρα. — Μοῦ φαίνεται δὲ πολὺ καλύτερα ψυχολογεῖ κανεὶς τὸν χαρακτήρα, τὰς ίδεας ἡ ιδιοτροπίας ἐνδὲ ἑκάστου ἀπὸ δύντεροιν Μ. Μυστικών, παρὰ δὲν εἴχε μαζὶ του ἀλληλογράφαν ἐν ἔτος» Βέσσατα, — ἀλλὰ νὰ εἴνε κανεὶς ψυχολόγος...

«Ωραίας ἐπιστολάς, εἰς, τὰς ὅποιας δὲν ἔχω τόπον να παντήσω ἐκτενῶς, μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑδρομάχα καὶ οἱ ἔξης: Διακο-νέντων Ἀρσακείδα [ἢ ὅποια μετὶ ὀλίγον δὲν θὰ εἴνε Ἀρσακείς, ἀλλὰ διδασκάλισσα, καὶ ίσως εἰς τὴν Ρωσίαν], Γόνδολα τῆς Βενε-ρίτας, [αἱ λοιπαὶ προτάσεις τῆς ὅποιας θὰ δη-μοσιευθοῦν, εἰς τὸ προσεχές] Διακονομένο Τριατάρφυλλο (ποῦ τοῦ ἔστειλα τὸ Βραβεῖον) Ποιητής τοῦ Παρνασοῦ καὶ Λευκοκύμανος Αιγαλίδος.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγράφεται ἢ ἀνοίνευτον δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φ. 1). Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεώνεται λογούν μετρὶ τῆς 30 Νοεμβρίου 1906. Οὐσαὶ συνοδεύονται ἀπὸ α., ἀνή-κουν εἰς ἀγρία, καὶ δος ἀπὸ κ., εἰς κοιτασία.]

Νέα ψευδώνυμα: Ζήτω ἡ Πατρίς, α. (Α.Α.Α. χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράψῃς συγνά) καὶ Όρον Σηνά, α. (Ζ. Κ. αὐτὸν ἔξελεξα θὰ τὸ κλινω-μεν ἔτοι: ή ὄνου σκιά τῆς ὄνου σκιάς, κτλ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνονταν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον λογούν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, ποὺς ἔχοντας ψευδώ-νυμον ἐπίσης λογούν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτά-σεις μὲ δύναμα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται.]

Μηρά Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀντα-λάξουν: η Ἰδιότροπος Ξανθούλα μὲ τὴν Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου, Πάξ, Μέλ-λοντα Λειπωμάτην, Δευκορέμαγον Λιγα-λὸν καὶ Αμύντην Γελοκοπούλην Ἀντίρρος δ Καρχηδόνος μὲ τὸ Ασημένιο Κέμο, Φλο-σίον τῆς Θαλάσσης καὶ Δούκισσαν τῶν Σα-λαντῶν. (Μένουν πολλὰ διὰ τὸ προσεχές.)

Η Διάπλασις ἀστάξεται τοὺς φίλους της: Ὁρειρον τῆς Παρθίδας (εὐχαριστῶν πολὺ διὰ τὰς διευθύνσεις τοῦ Π. Πν.: μοῦ ἐφάνη κοινῶν ναὶ, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ὅταν οἱ φίλοι μου μοῦ γράψουν ἔστω καὶ δύο μόνον γραμμάτα, διότι καὶ ἀπὸ αὐτῶν βέλεω ὅτι μὲ ἀγαπῶν καὶ μὲ ἐνθυμοῦνται) Ἀλκι-μον Νεοτήτη (διατὶ θάποκεισθῇ; δὲν τὸ πι-στεύω) Ἡρωικὸν Ἀρχάδι (ποῦ ἥλθεν ἐδῶ νὰ δερπατεύῃ ἀπὸ ἔνα μικρὸν πάλημα τοῦ ποδιοῦ του ἐγχώριου νὰ γίνη γράφα καλά καὶ νὰ ἔλην νὰ τὸ ἰδῶ) Γλυκεῖται Ἐλ-λάδα, (ἀρτίδως, αὐτὸν τὸ καλὸν ἔχου, αὶ Πν.: Ασκησίες, διὰ τὸ πενθυμοῦσιον διὰ τὰ ρυ-θμάτα νὰ ἔλης πόσον θὰ ὠρεληθῆς καὶ σὺ, ποὺ δρχίσεις τώρα τὰς λύσεις;) Κάτιος Βρέ-στο (τὰς ἔλασα) Νόντα τῆς Καστέλλας, Άν-ραγ τοῦ Πηλίου (ἰδὲ τοὺς δρους τοῦ Διαγ-Βεσπαλίωματος καὶ ἐνέργητε περιμένω) Ἀρ-θος Ἀνθέων (σοῦ ἀπήντησα εἰς τὸ προ-γόνιον ψυλλον διὰ τὴν ἀπότολή σου εἰχε παρατέσση μὲ μεγάλην μου χαράν θὰ σὲ ιδω καμιαίνημέρων εἰς τὸ γραφεῖον μου) Ἐνθρό-γραφα (ἔγει καλῶς) Χατζες Λευθεριά (εὔχομαι νὰ σὲ ἀφίσῃς ἡ ἀρρώστεια ἐντελῶς· δὲν γνω-ρίζω τὸ βιβλίον περὶ τοῦ δόπιου μὲ ἔρωτάς) Ἀθηνᾶς Ο. (τὶ κρίμα νὰ μήνης ἀνέρης ὀλίγον ἐπάνω· καὶ δὲν ἔσουν μὲ πολλούς, τὶ ἐπειράσε; δόξα σοὶ ὃ Θεός, τὸ Γραφεῖον μου χωρεῖ) Εσπρονόρ Ρεμβασούρ, Αίνιδον Β. (εὔχα-ριστω πολὺ διὰ τὰς συστάσεις τώρα λοιπὸν ποὺ ἔχεις διακοπάς, γράφε μου συγνά) Φλο-τ-

ΠΙΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λίστες δεκταὶ μέχρι τῆς 5 Ιουνίου / Ο χρόνης τῶν λίστων, ἐπὶ τοῦ διποίου δέοντος γράφοντας τὰς λίστες αἱ διαγραμμένοις πολεῖται ἐν τῷ Γραφεῖο μοῦ εἰς τὸ φανελόν, διὸ την πιοντος πιοντεῖς 20 φύλλα καὶ τιμάται φίλε, ἀμα λάδης ὃς ὁφει σου αὐτό, δύνασαι νὰ τὸ ἀνακαλύψῃς;

313. Λεξίγριφος.

Τὸ καπέλλο σου νὰ πάτησης
"Η τὸ παίρνων ωριμένως"
Απὸ σύνδεσμον καὶ ὄρος
Ἐγὼ εἴμαι καρμωμένος.

Εστάλη ὑπὸ Θαύποδος Ἀχιλλέως.

314. Στοιχειώργιφος.

Δέν είμαι "Ελλήνη βέβαια τὸ λέγεις ἡ πάροιμις. Κρατῶ νευρόν μὲν ἀλλαχθούν τὰ ἴδια μου [στοιχεῖα].

Εστάλη ὑπὸ Ρέδου τῆς Ανατολῆς.

315. Πανανίγμα.

Φθόγγος, γράμμα, ἀντωνυμία, Σχηματίζουν Βασιλέα.
"Ἄν τὴν μέσην του ἀφαιρέσῃς

Καὶ τὸν τόνον μεταβέσῃς, Θὰ ἔλης πολλούς παρέα.

196. Αμφίδικος (ἀμρί, δί, Κώς.) — 197. Γάμος-Γάνος. — 198. Σύρος-α.

199. Σ Ο Λ Ν Β. 200. Σύρον τὸ γῆρας.

Γ Α Δ Ο Σ (ΠΙ ανάγνωσις κατὰ Π Α Δ Ο Σ στήλας ἐπὶ τῶν κάρων Σ Φ Φ Ο Σ πρώτα αἱ δύο άκραι Ρ Ο Δ Ο Σ καὶ ἐπειτα ἡ μεσαία.)

201. "Ηπος ίσην ἐν πάσι. — 202. Διὰ τῶν Δ, Υ: Οδοίς δύναται πάσι τούς πολλούς. — 203. ΣΘΕΝΟ (Σε-λήνη, Αθηνᾶ, Ελενή, κριΝο, ΚλειΩ.) — 204. Ο λύκος στὴν ἀνεμοζάλη γιαρέται. — Ο Ημερογήτης ἡτο ληστής. (ὅ περι φι-τείοις εἰς δάσος θὰ πετάξῃ.)

Παντελῆς Βασιάνης, Προύσα (Τιρκοίς d'Asie).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Α νταλλάσσω γραμματόσημα πανταχόθεν.

Α παντελῆς Βασιάνης, Προύσα (Τιρκοίς d'Asie).

316. Γωνία μετὰ Πηραμίδος.

+ ★ ★ ★ ★ = Μέγ. ἐφευρέτης

+ + ★ ★ ★ = Ἀγριόν ζήν.

+ + + ★ ★ = Αρχαία πόλις.

+ + + + ★ ★ = Ποταμός εὐρ.

+ + + + + ★ ★ = Νέος ποιητής.

+ + ★ ★ ★ ★ = Όρος Μ. Ασ.

+ + ★ ★ ★ ★ = Νήσος τοῦ Αιγ.

Τὴν κάθετον τῆς πυραμίδος ἀπότελον εἰς τέσσαρες σταυροὺς τῆς τετάρτης λέξεως, διότι

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Επειρόμενου Αδρούν

317. Παίγνιον.

Α ποσυρθείσης τῆς Αρσοσούστον Νυκτὸς

Ι Ω Ν Ε ἐξελέγη γραμματές μας ἡ Αίρυντα

Ρ Ω Μ Η Ελαχαριστήρας τοῦ Στρατού

Σ Ο Σ Ε Λειπωμάτην τοῦ Διαγόνου Αιγαίου

Σ Ε Π Ο Σ Ε Λειπωμάτην τοῦ Διαγόνου Αιγαίου

Η Ι Ο Σ Ε Λειπωμάτην τοῦ Διαγόνου Αιγαίου

Η Η Μ Α Ε Λειπωμάτην τοῦ Διαγόνου Αιγαίου

Ε στάλη ὑπὸ τῆς Νεοάδες τῶν Αγράφων.

Ε στάλη ὑπὸ τῆς Νεοάδες τ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΠΡΟΛΟΓΟΣ
ΕΧΕΤΕ ΤΓΕΙΑ ΔΙΑΚΟΠΑΙ!

Η ΜΠΕΜΠΕΚΑ.—Τὸ βαπτιστικὸ τῆς δύορα εἶναι Δοκασία, ἀλλὰ τὴν λέγουν Μπεμπέκα, διότι δὲν εἶναι ἄλλη μπεμπέκα σιδὸν σπέντα των. Εἶναι δέκα ἔτῶν, διοστρόγυνή καὶ παχολή, σῶν μπεμπέκα, μὲ μαῦρα μαλλιά, ζωρὰ μάτια καὶ μακρὰ τὴν... γλώσσα.

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ.—Ἐξαδελφάνης τῆς Μπεμπέκας, ἡλικίας ἑντα τέσσαρα.

Η σημὴ εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἰς τὸ κτήμα τοῦ πατέρα τῆς Μπεμπέκας. Εἰς τὴν ἀδέσποτα, τὸ ἀμάξι φορτωμένο μὲ μπαστόν καὶ βαλίτες περιμένει τοὺς ἐπιβάτας. Ο Μπέμπης, δι μαμπάς του καὶ η μαμά του ἐπιστρέφοντας εἰς τὰς Αθήνας.

ΜΠΕΜΠΗΣ.—Οσο συλλογίζομει πῶς θὰ περάσουν δέκα μῆνες, χώρις νὰ ξαγκαϊξωμεις μαζί, καίμενε Μπέμπη!

ΜΠΕΜΠΗΣ (Αναστενάζει).—Ἄχ! καὶ ἐγὼ εἴμαι καταλυπημένος, Μπεμπέκα μου!

ΜΠΕΜΠΕΚΑ.—Τὶ γρήγορα πῶς ἐπέρασαν αὐτὲς αἱ διακοπές!

ΜΠΕΜΠΗΣ.—Θυμᾶσαι, Μπεμπέκα, τὴν ἡμέρα ποὺ ἥρθε; Ἐθαρρούσαμε πῶς αὐτοὶ εἰ δυὸς μῆνες θὰ ἔβαστούσανε δυὸς χρόνια! Ήθελα νὰ «Δὲν μ' ἀρέσει ἐμένα ποὺ εἴμαι μεγάλος...» (Σελ. 212, σ. γ').

Τὴν κληματαριά, δὲν θὰ τὴν τρυγήσωμε χωρίς ἐσένα!

ΜΠΕΜΠΗΣ.—Θυμᾶσαι, Μπεμπέκα, ἀμάρκαστε μικροί, τί τρέλεις ἐκάναμε; Θυμᾶσαι πῶς ἔχουσες μιὰ μέρα τὸν τέντερε μὲ τὸ γλυκό μέσα στὰ κάρβουνα;

ΜΠΕΜΠΗΣ.—Θυμᾶσαι καὶ σύ, που ἐπήγεις καὶ ἔκοψες δλα τὰ λουλούδια ἀπὸ τές φραουλιές τοῦ παπποῦ; καὶ δὲν ἔκάμαγε φράουλες; (Τελοῦν).—Τότε εἴμαστε τρελλόπαιδα, καὶ γι'

(Ἐπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΙΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Τὸ μέλι τὸ γλυκύτερον.
ἀπὸ τὴν πολλή του γλύκα
Καὶ τὸ βαρύνεται κανεῖς
καὶ τὸ ἀποδιάζει.

Ἐξ ἵσου θάποτύχη
Κι ὅποιος πολὺ ἀργοπατεῖ
καὶ ὅποιος πολυτρέχει.

(Ἐπεται τοῦ Σατύρη) Μεταφράσεις Δ. ΒΙΚΕΛΑ

τερικό, τώρα, στὸ σχολεῖο;
ΜΠΕΜΠΗΣ.—Οχι... δὲν
ξέρω ἀκόμα.

ΜΠΕΜΠΕΚΑ.—Καὶ δὲν θὰ
μὲ ξεχάσῃς, ἀμά τὰ ἔχης
ἔνα σωρὸ ἀγρότικα φίλους,
για νὰ παίζης;

ΜΠΕΜΠΗΣ.—Ω! Μπε-
μπέκα μου! ἔτοι εὔκολα
νὰ ξεχάσω ἐγώ τὴν ἔξα-
δελφοῦλα μου;... Εσύ νὰ
μη μὲ ξεχάσῃς μὲ τὰ
πολλὰ κορίτσια τοῦ πα-
θεναγωγείου σας, που θὰ
παίζης μαζί τους!

ΜΠΕΜΠΕΚΑ.—Τὶ λές, κα-
λέ;... Νά! ἐμένα δὲν μ' ἀρέσει ποῦ θὰ
πάω στὸ παρθεναγωγεῖο!

ΜΠΕΜΠΗΣ.—Ούτε ἐμένα στὸ σχο-
λεῖο.

ΜΠΕΜΠΕΚΑ.—Τὶ νὰ κάνουμε; Ἀφοῦ
εἶναι ἀνάγκη γὰ πάμε, θὰ πάμε... Τώρα
δύμας λυπάμαι, που θὰ φύγης ἐσύ, καὶ
ἐγώ θὰ μείνω μόνη μου στὸ περι-
βόλι μας.

ΜΠΕΜΠΗΣ.—Ἐγώ θὰ τὸ θυμάμαι
τὸ περιβόλι, καὶ τὰ πατρινῖδια, καὶ τὴν
κούνια, καὶ τὰ ώραια σταφύλια τῆς
κληματαριάς, καὶ τὰ τζάνερα, καὶ τὸ
ἄχλαδια, καὶ... δλα!

ΜΠΕΜΠΕΚΑ.—Τέλος πάντων, δέκα
μῆνες εἶναι, καὶ θὰ περάσουν μὲν αὐτοὶ,
καὶ τοῦ χρόνου, θὰ ξαγαρίζητε στὴν
ἐξοχὴ μας, καὶ θὰ είνε πάλιν τὰ δέν-
δρα γεμάτα μὲ τζάνερα καὶ ἄχλαδια,

αὐτὸ μᾶς ἐστείλανε μαζί στὸ σχολεῖο,
για νὰ βάλουμε γνῶση! Τὸ σχολεῖο
δύμας ἔκεινο ἦταν ἀστεῖο,—ἔνας νη-
πιακὸς κηῆπος ἔκει! Τώρα δύμας εἶνε
σοδαρά τὰ πράγματα, θὰ πάμε στὰ
μεγάλα σχολεῖα, διότι, λέει, εἴμαστε
μεγάλοι.

ΜΠΕΜΠΗΣ.—Δὲν μ' ἀρέσει ἐμένα
ποὺ εἴμαι μεγάλος, γιατὶ θὰ πάω σὲ
ἄλλο σχολεῖο ἐγώ, καὶ σὲ ἄλλο ἐσύ.
(Σκουπίζει ἕτα μεγάλο δάκρυο ἀπὸ
τὸ μάγουλό του).

ΜΠΕΜΠΕΚΑ.—Ἄχ! μικρούλη μου
Μπέμπη! (Τὸν ἀγκαλιάζει καὶ τὸν
φιλεῖ)

“Ἐρχονται οἱ μπαμπάδες καὶ αἱ
μαμπάδες, οἱ δοῦλοι φορτωμένοι μὲ
βαλίτες καὶ μὲ διμπέλλες. Φιλά
καὶ ἀγκαλιάσματα. Ἡ Μπεμπέκα
ξαναφύει στὸ μάγουλο τὸν Μπέμπη.
Τὰ μάτια τῆς εἶναι βρεγμένα. Τὸ
μάτι φεύγει. Ἡ Μπεμπέκα ἀποχω-
ρεῖται μὲ τὸ μαντυλάκι τῆς τὸν ἔξα-
δελφό της.

— Καλὸ ταξεῖδι, Μπέμπη! Καλὸ
ταξεῖδι!

Η Μπεμπέκα ἔπειτα ἀπὸ δλίγο
δὲν βλέπει τὸ διμάξι ποὺ φεύγει μὲ
τὸν ἔξαδελφούλη της, τὸν Μπέμπη,
καὶ συλλογισμένη, γυρίζει πίσω στὸ
σπίτι.

Γνωρίζει δτὶ δικιός τῶν πατρι-
διῶν ἐπέρασε καὶ δτὶ ἔπειτα ἀπὸ
δικτὸν ἡμέρες, θὰ κάμη γνωριμίαν μὲ
τὸ παρθεναγωγεῖον.

Ο Μπέμπης, σκύμμενος ἀπὸ τὸ
παρθύρο τῆς ἀμάξης, συλλογίζεται
τὸ σχολεῖον, διότι πρέπει νὰ είνε κα-
λὸς μαθητής, διὸ νὰ εὐχαριστηθούν δι-
μαμπᾶς καὶ η μαμά.

— Αν ἔχετε διάθεσιν, παιδάκια μου,
θὰ πάμε νὰ δούμε τί κάνουν εἰς τὰ
σχολεῖα τῶν δι Μπέμπης καὶ η Μπε-
μπέκα. Καὶ θὰ δητε,—ἀλλοίμονον!—
δτὶ οἱ μικροί μας φίλοι δὲν είνε παι-
διά ἀπὸ ἔκεινα ποὺ λένε «τύπους καὶ
υπόγραμμούς τῆς ἐπιμελεῖας καὶ εὐ-
ταξίας», ἔχουν δύμας δληγη τὴν καλὴν
θέλησιν νὰ διορθώσουν τὰ ἐλαττώ-
ματα τῶν καὶ νὰ γίνουν εύτακτα καὶ
καλὰ παιδάκια.

— Καὶ τὸ πιτσούνι μας; ήρωτησεν ὁ
Οὐσταρίτης, δεικνύων πρὸς τὸν Κλαβαγίαν

ένα μαύρο στῆγμα, τὸ ὅποιον ἐπλησίαζε

νὰ ἔξαστοντο διότινον.

— Αὐτὸ συλλογίζομαι, ἀπήγνησεν δὲν
νέος βάλε νὰ φέσουν στὴν θάλασσα τὴν
δευτέραν λέμβον, Πιαρίτις, καὶ πάρε
μαὶ σου τέσσαρας ἄνδρας, νὰ πᾶς νὰ
τὸ φέρης.

— Η διαταγὴ ἔξετελέσθη ἀμέσως. Τέσ-
σαρες Ισπανοί νοῦται ἐπειδήσθησαν
εἰς τὴν λέμβον μαζὶ μὲ τὸν Βάσκον. Μέ-
γορην κωπηλασίαν ἔξεκίνησαν. Καὶ
ἡτούτοις πλέον, διότι δὲν οὐτὴ ἀπετί-
χε τένα μῆλο καὶ περιστέρεον.

— Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, δὲν έπειτα
τὸ πάροντος μὲ σήματα εἰς τὰ σήματα τῆς
Ελλάδος.

— “Α! ἔλεγε, αὐτοὶ ἔκει εἶνε βε-
βαίως Γάλλοι. Οι τρεῖς Εγγλέζοι δύμας
φίλοις πολὺ ἀργοπατεῖ
καὶ ὅποιος πολυτρέχει.

Ο ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια).

— Μελές ήσυχος, ἀπήγνησεν ὁ Ιά-
κωβος. Ἄν τη Ἐλπίς είνε ἐδῶ, αὐτὸ
σημαίνει δτὶ ὁ Βουκόλας καὶ η Ἅγια
“Αγνα” δεν είνε μακριά.

— Ο Βουκόλας καὶ η Ἅγια Αγνα,
ἀπήγνησεν δὲν Βρετάνος, είναι ἵσως ἔ-
κηντα ποὺ ἔρχονται ἔκει κάτω, πίσω
ἀπὸ τοῦτο.

— Προσοχή! διέταξεν ὁ κυβερνήτης.
Θὲ είναι θεοσκόπεια, ἔπειτα ἀπὸ ἓνα τέ-
ταρτον τῆς φράσης. “Ολοι οι Αγγλοί θὰ
είναι κοντά μας. Πρέπει ὁ θάνατός μας
νὰ γίνη ἀποθέωσις, καὶ νὰ φωτίσῃ ὅλον
τὸν οὐρανόν.”

— Εσκοτείγιασεν ἀμέσως, δπως συμβα-
γεῖς ἡ ἀπόστασις διότι ήσαν ὀλιγόστευ-
σιας διάρκειας, καὶ οἱ γαυτικοί τῆς «Καλῆς
Βατόδος» ἡδύγαντο νὰ διάκρινουν τὰ
σήματα τῶν ἔχθρων σκαφῶν, τὰ ὅποια
τόπει παρουσίαζαν τὴν πρωράν των καὶ
τόπει πλευράν των.

— Εσκοτείγιασεν ἀμέσως, δπως συμβα-
γεῖς διάρκειας, διότι ήσαν ὀλιγόστευ-
σιας διάρκειας, καὶ οἱ γαυτικοί τῆς «Καλῆς
Βατόδος» ἡδύγαντο νὰ διάκρινουν τὰ
σήματα τῶν ἔχθρων σκαφῶν, τὰ ὅποια
τόπει παρουσίαζαν τὴν πρωράν των καὶ
τόπει πλευράν των.

— Ενα μεγάλο φανάρι ἐποποιεῖθη...
Τώρα, τὰ μάτια τοῦ Ιάκωβου είχαν
γίνη προσεκτικάτερα, καὶ ἐκύρωτα
μόνος διότινον στὴν βάρκα τοῦ
μόνος διότινος μέσα στὴν βάρκα
τοῦ μόνος διότινος προσεκτικάτερα.

— Ενα μεγάλο φανάρι είχεντη...
Τὴν ιδίαν στῆγμήν ἀκριβῶς, τὸ ὅποιον
πλοίον ψήφισε φιλικά σήματα.

— Δέν ὑπῆρχε λόγος γιανησούν καὶ
για φιλιάλλουν. “Ητο φίλος καὶ οὐδὲν
έχεις, δέρχομενος γιανησούν τοὺς
γαυτικούς τῆς Καλῆς Βατόδος. Καὶ τόση
ἡ γαρά των, ωστε ὁ μαρκήσιος ἥρ-
πας τοὺς δύο συντρόφους του εἰς τὴν
ἀγκαλιά του καὶ τοὺς ἐφίλησε σὰν τρελ-
λός.

— Καὶ τὸ πιτσούνι μας; ήρωτησεν ὁ
Οὐσταρίτης, δεικνύων πρὸς τὸν Κλαβαγίαν<br

του. Ήγγόησε τὸ αῖσθημα τοῦ μαρκήσιου.

Άν ὁ Κλαστρίαν τὸν ἐγκατέλειπε καὶ ἀυτὸν τὸν τρόπον, ἄν ὁ Ἐδέλ καὶ ὁ Οὐσταρίτης προσυπέγραφαν εἰς τὴν ἀπόφασίν του, ὁ λόγος ἡτο, χωρὶς καρμίλιαν ἀμφιβολίαν, ὅτι οἱ τρεῖς ἄνδρες εἶχαν τροποποιήση τὸ πρώτον καὶ ἔγριον σχέδιον τῶν.

"Ηθελαν ν' ἀποθάνουν μόνοι δὲν ηθελαν νὰ φογεύσουν ἔνα παιδάκι.

Ναί, αὐτὸν ἡτο ἡ ἀλήθεια, ἡ μόνη δυνατὴ ἐξήγηση τῆς διαγωγῆς τῶν.

Αὐτὴν ἡ σκέψις ἡλθε σὰν ἀστραπὴ μέσα εἰς τὴν ταραχμένην ψυχὴν τοῦ Οὐλί.

"Ω! ἡσαν καλοί, τελείως καλοί, αὐτοὶ οἱ φίλοι που ἡ τύχη τους ἔφερεν εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς του, αὐτοὶ οἱ ἀνδρεῖοι,

που εἶχε καὶ αὐτὸς συμμετίθη τὰς στερήσεις τῶν καὶ τὰ βάσανά των,—παραπολὺ καλοὶ μάλιστα, διότι τοῦ ἔχαριζαν μὲν τὴν ζωήν, ἀλλὰ παρέτειναν τὴν ἀγωνίαν του, ἀφοῦ αὐτοὶ μόνοι ἡθελαν νὰ ἐλευθερωθοῦν μὲ σκληρόν, ἀλλὰ τρωκτὸν.

Μακρύ, εἰς ἀπόστασιν μεγάλην πρὸς νότον, ὁ Γουλιέλμος Τερνάν εἶδε ν' ἀπτωταὶ οἱ πλευροὶ φανοὶ τῆς Καλῆς Ἐλπίδος.

Πάσι πιά! "Ολα ἑτελείωσαν! Καὶ τότε τὸν ἐκριέυσαν οἱ φρικτοὶ φόβοι.

"Ελεγεν ἡτο δριστικᾶς χαμένος αὐτὴν τὴν φοράν, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν πρύγερά. Καὶ ἔπεσεν ὁ Γουλιέλμος εἰς τὸ θρανίον τῆς Βάρκας, χωρὶς δυγάμεις πλέον, καὶ ἥρχισε νὰ θρηνῇ μὲ δάκρυα θερμά.

Ἄλλα, εἰς ἐκείνην τὴν ἡλικίαν, ἡ ἀντίδρασις ἔρχεται εἰς τὴν στιγμήν. Δὲν κάρπεται ὁ μικρὸς χωρὶς ν' ἀγορθωθῇ πάλιν.

Καὶ ὁ Οὐλί ἐσηκώθη πάλιν, ἔπιασε τὰ κουπιά καὶ ἥρχισε νὰ κωπηλατῇ δυνατά, εἰς τὴν ἕγκη τῆς Καλῆς Ἐλπίδος, διὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀπόστασίν του.

Απὸ τὸ ὑψός τῆς πρύμνης, σκυμμένοι εἰς τὴν κουπαστήν, οἱ τρεῖς ἄνδρες ἔκαμψαν μὲ τὰ χέρια σημεῖα ἀγάπης.

Καὶ ίδοι!—καθὼς ἔγυρισεν ὁ Οὐλί, ἐκύτταξε τὸ πλοίον που ἥρχετο πρὸς συγάντησιν τῆς Καλῆς Ἐλπίδος. Εἶδε τὴν γαλλικὴν σημαίαν, που ἔκυμάτιζεν εἰς τὴν πρύμνην τοῦ ἔπιφορον πλοίου.

Τὰ κουπιά ἔξεψυγαν ἀπὸ τὰ χέρια του. Εστηκώθη, καὶ μία κραυγὴ ἀνεδόθη ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

—Τὰ γαλλικὰ χρώματα! ἡ σημαία μας!

Έκινούσε τὰ χέρια του, διὰ νὰ δεῖξῃ εἰς τοὺς φίλους του ἐκείνην τὴν σημαίαν, που πρώτος αὐτὸς εἶχεν ἀνακαλύψη, ἡ ὅποια τοῦ ἔφερεν ὀπίσω τὴν ἐλπίδα.

Ἐκεῖνοι ἤννόσαν τὴν χειρογούλιαν του, ἤκουσαν τὸν ἥχον τῆς φωνῆς του ἀνεγνώρισκαν καὶ αὐτοὶ τὴν ἐθνικὴν σημαίαν των, τὰ χρώματα τῆς Γαλλίας. Ἀλλά, περίεργον!—δὲν ἔφαγησαν οὔτε εὐχαριστημένοι, οὔτε ἀνήσυχοι. Απὸ τὴν λέμβον του, ὁ Οὐλί ἐλέπετε τοὺς τρεῖς ἄνδρας νὰ πλησιάζουν, νὰ χειρογούλιον

δεικνύοντες τὸ ἄγνωστον σκάφος, νὰ συζητοῦν δι' αὐτό. Καὶ, καθὼς τοὺς ἐκύτταξεν ἀφρημένος, ἐληφάντησε καὶ τὰς ἀκολουθήσης. Τὰ κουπιά του ἔμεναν κρεμασμένα ἀπὸ τοὺς δρεπαλκίους σκαλμούς των. "Ενα μεγάλο κύμα ἀνεσήκωσε τὴν καρυδόφλουδαν ἐκείνην καὶ τὴν ἔφερε διακοτίας ὄργιας μακρύτερα ἀπὸ τὸ τριστικόν. "Ητο ἀδύνατον πλέον νὰ τὸ προφθάσῃ...

Πάλιν ἡ ἀποιλάρρυνσις ἐκυρίευσε τὸν ναυτόπαιδα, ἀποιλάρρυνσις μεγάλη, ἡ ὅποια ἐπλησίαζε νὰ γίνη ἀπελπισία. Καὶ ἡτο τὸσον τρομερώτερα, ὅσου ἡ ἐλπίς, ἡ ὅποια πρὸς στιγμὴν εἶχε δεῖξη τὸ πρόσωπόν της, τῷ εἰχε φανῆ φωτεινοτέρα καὶ λαμπροτέρα.

"Εξαφανα ἐσκοτείγιασεν ἡ νύκτα, καὶ ἡ φρίκη τῆς θέσεως του ἔγινε μεγαλητέρα.

Μακρύ, εἰς ἀπόστασιν μεγάλην πρὸς νότον, ὁ Γουλιέλμος Τερνάν εἶδε ν' ἀπτωταὶ οἱ πλευροὶ φανοὶ τῆς Καλῆς Ἐλπίδος.

Πάσι πιά! "Ολα ἑτελείωσαν! Καὶ τότε τὸν ἐκριέυσαν οἱ φρικτοὶ φόβοι.

"Θόμπης" ἡτο ἔνα στοιχεῖο τοῦ πού που ἐκείνου, τὸ δόπιον οἱ απλοίκοι κατοικούντες ἐπίστευαν ἔτι ἔθαψαν καὶ ἔκαψαν τὰ ἔργα του τὴν νύκτα.

"Ενα πρώτο, ὁ εὐνοούμενος μαθητής τοῦ Μουρίλιο ἐστάθη, κατατρομαγμένος ἐμπρὸς εἰς τὸν ὄπρεαν τοῦ καὶ μια κραυγὴ θαυμασμοῦ ἔφυγεν ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

—Τὶ εἶνε; τί ἐπάθατε;—ἡκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ διδασκάλου, ὁ ὅποιος ἔκεινην τὴν στιγμὴν εἰσήρχετο εἰς τὸ σπουδαστήριον.

—Αὐθέντα μου, κυττάξατε καὶ μόνος σας!

Καὶ ὁ μαθητής ἔδειξε μίαν ώραιαν κεφαλὴν τῆς Παναγίας Παρθένου, σχεδιασμένην μόνον, ἀλλὰ μὲ τόσον ώραιαν γραμμάτων καὶ τόσον θαυμαστὴν ἐκφραστὴν ὃστε ἔλαυπτεν ἀκτινοβόλος ἐπάνω εἰς τὴν δύσην, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἄλλων προσώπων που ἥσαν γύρω τῆς ζωγραφισμένα εἰς πένθιμον πέπλον.

Καὶ ὁ Οὐλί δὲν ἐδέλεπε τίποτε, δὲν εἶχε καὶ οὐτε ἔνα βλέμμα διὰ τὸ φθερόν καὶ τὸν ὄδατων, που ἔγινοντο ἔνα, μέσα εἰς τὸ ίδιον σκοτάδι. Βυθισμένοις εἰς τὴν λύπην του, ἔκαψε τὴν προσευχήν του δι' ἐκείνους που δὲν θὰ ἐδέλεπε πλέον, ἡ ἔθρηγοντες.

—Ποῖος εἶνε ὁ διδασκαλός σου, Σεβαστιανέ; Εἰς τὴν ζωγραφικήν, ἔννοεται. Διότι, ὑποικέτω, δὲν εἶνε ὁ Θόμπης.

—Ο μικρὸς ἥρχισε νὰ παίρνῃ θάρρος. Καὶ ἔφωνε:

—Σεβαστιανέ!

—Ο μικρὸς μιγάς, ὁ ἀγροφασμένος δούλος του, ἔτρεξεν ἀκέρας:

—Κοιμᾶσαι ἔδω κάθε βράδυ, δὲν εἶνε ἀλήθεια;

—Ναί, αὐθέντα μου.

—Ποῖος ἡλίθειος λοιπὸν ἔδω μέσω ἀπόφει, ἡ σήμερον τὸ πρώτο, πρὶν ἔλθουν αὐτὸν οἱ κύριοι;

—Κανέτις, αὐθέντα μου, κανέτις, ἀπήντησεν ὁ μικρός, τρέμων ἀπὸ τὸ φθερόν του.

—Αἴ! ἀπὸ τὴν βάρκα! Οὐλί! μικρούλη Οὐλί, μικρούλη!

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ
(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Πέτρου Μαζέ.)

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΠΟΥ ΕΖΩΓΡΑΦΙΖΕ

Ητο τὸ ἔτος 1630· καὶ ἀρκετὸν καὶ τὸν τόπον καὶ τὸν πρόσωπόν τους τούς ἀπό τοὺς ἀποδεικνύοντα πράγματα συνέβαιναν ἀπὸ τοὺς δρεπαλκίους σκαλμούς των. "Ενα μεγάλο κύμα ἀνεσήκωσε τὴν καρυδόφλουδαν ἐκείνην καὶ τὴν ἔφερε διακοτίας ὄργιας μακρύτερα ἀπὸ τὸ τριστικόν.

Οἱ μαθηταὶ του, διὸν ἡρόεντος τοῦ πρώτου εἰς τὸ σπουδαστήριον, εὗρον συγκίνησιν ἀπό τοὺς δρεπαλκίους των σκαλμούς των.

Οἱ μαθηταὶ του, διὸν ἡρόεντος τοῦ πρώτου εἰς τὸ σπουδαστήριον, εὗρον συγκίνησιν ἀπό τοὺς δρεπαλκίους των σκαλμούς των.

Οἱ μαθηταὶ του, διὸν ἡρόεντος τοῦ πρώτου εἰς τὸ σπουδαστήριον, εὗρον συγκίνησιν ἀπό τοὺς δρεπαλκίους των σκαλμούς των.

Οἱ μαθηταὶ του, διὸν ἡρόεντος τοῦ πρώτου εἰς τὸ σπουδαστήριον, εὗρον συγκίνησιν ἀπό τοὺς δρεπαλκίους των σκαλμούς των.

Οἱ μαθηταὶ του, διὸν ἡρόεντος τοῦ πρώτου εἰς τὸ σπουδαστήριον, εὗρον συγκίνησιν ἀπό τοὺς δρεπαλκίους των σκαλμούς των.

Οἱ μαθηταὶ του, διὸν ἡρόεντος τοῦ πρώτου εἰς τὸ σπουδαστήριον, εὗρον συγκίνησιν ἀπό τοὺς δρεπαλκίους των σκαλμούς των.

Οἱ μαθηταὶ του, διὸν ἡρόεντος τοῦ πρώτου εἰς τὸ σπουδαστήριον, εὗρον συγκίνησιν ἀπό τοὺς δρεπαλκίους των σκαλμούς των.

Οἱ μαθηταὶ του, διὸν ἡρόεντος τοῦ πρώτου εἰς τὸ σπουδαστήριον, εὗρον συγκίνησιν ἀπό τοὺς δρεπαλκίους των σκαλμούς των.

Οἱ μαθηταὶ του, διὸν ἡρόεντος τοῦ πρώτου εἰς τὸ σπουδαστήριον, εὗρον συγκίνησιν ἀπό τοὺς δρεπαλκίους των σκαλμούς των.

Οἱ μαθηταὶ του, διὸν ἡρόεντος τοῦ πρώτου εἰς τὸ σπουδαστήριον, εὗρον συγκίνησιν ἀπό τοὺς δρεπαλκίους των σκαλμούς των.

Οἱ μαθηταὶ του, διὸν ἡρόεντος τοῦ πρώτου εἰς τὸ σπουδαστήριον, εὗρον συγκίνησιν ἀπό τοὺς δρεπαλκίους των σκαλμούς των.

Οἱ μαθηταὶ του, διὸν ἡρόεντος τοῦ πρώτου εἰς τὸ σπουδαστήριον, εὗρον συγκίνησιν ἀπό τοὺς δρεπαλκίους των σκαλμούς των.

Οἱ μαθηταὶ του, διὸν ἡρόεντος τοῦ πρώτου εἰς τὸ σπουδαστήριον, εὗρον συγκίνησιν ἀπό τοὺς δρεπαλκίους των σκαλμούς των.

Οἱ μαθηταὶ του, διὸν ἡρόεντος τοῦ πρώτου εἰς τὸ σπουδαστήριον, εὗρον συγκίνησιν ἀπό τοὺς δρεπαλκίους των σκαλμούς των.

Οἱ μαθηταὶ του, διὸν ἡρό

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Αιμήτης Γελωτοποιός :

Δὲ μοῦ λέτε, θεῖε ἔαν, ἐνῷ εἰνε κανεὶς φηλὰ μὲ τὸ ἀερόστατο καταστραφῆ ἡ γῆ, πού θαύρη νὰ κατεῖν;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κίτρινο Ντόμινο [Ε].

*

Ο Κουροκεφαλάκης συμβουλεύει τὸν μικρότερον ἀδελφὸν του :

— Νὰ μὴν πάξ νὰ λουτῆς στὸ Φάληρο, γιατὶ μπορεῖ νὰ πνιγῆς ἔπειτα συλλογίσου καὶ τὸ ἔμπο ποῦ θὰ φύξ ἀπὸ τὸν πατέρα . . .

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποντιάδος Αὔρας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΣΑΣ συνιστῶ τὰ δύο νέα μιθιστορήματα, ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ σημερινὸν φύλλον. Τόσον τὰ μικρὰ παιδιά, ὅσον καὶ τὰ μεγάλα, θὰ μείνουν, ἐπίκιοι, πολὺ εὐχαριστημένοι. Είνε καὶ τὰ δύο ἀντάξιοι διάδοχοι ἐκείνων ποὺ ἐτελεώσαν μὲ τὴν πρώτην ἑξαμήνιαν. Καὶ θὰ διαρκέσουν μέχρι τέλους τοῦ ἔτους.

Διὰ νὰ δημοσιεύσω ὅμως ἀρκετὴν συνέχειαν καὶ ἀπὸ τὰ δύο, καὶ διὰ νὰ συμπεριλάβω εἰς αὐτὸν τὸ φύλλον καὶ τ' Ἀποτελέσματα τῶν Λύσεων; — τὰ συγγαρητήριά μου, ἀλήθεια, πρὸς τοὺς βραβεύεντας τῶν δοπιῶν περιμένω τὰς φωτογραφίας, — δὲν ἔμεινε τόπος διὰ νάπατησαν εἰς τὰς ώραιας ἐπιστολὰς αὐτῆς τῆς ἑδουμάδας! «Β., τί νὰ γίνη, ὑπομονή! Εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ποτὲ δὲ εὐρέθη καὶ η πήτη ὄλακαιρη καὶ τὸ σκυλί χορτάτο . . .

Τὸ δυσάρεστον, εἶνε ὅτι καὶ τὴν ἐρχομένην ἑδουμάδα δὲν θὰ ἔχω πολὺν καιρὸν δι' ἀλληλογραφίαν. Διότι θὰ λείπῃ ὁ κ. Φαίδων ποῦ μὲ βοηθεῖ εἰς δᾶ, καὶ θὰ είμαι μόνη μου, μὲ τὸν τεμπελὴ τὸν Ἀνανία, καὶ πού νὰ τὰ προφύσω! Νὰ ιδούμε . . .

Δοιόπον, ώραιας ἐπιστολές αὐτῆς τὴν ἑδουμάδα μου ἔγραψαν οἱ εἵης: Ἐσμεράλδα, Κύπειον, Αἴματα, Ροδόπια, Αἴρα, Γαλαρένη, Ἐλληνικὴ Τομήση, Μικρὸς Κεφαλλήν, Ὁρειθόπολος τῆς Αόρης, Γλυκεῖα Ἐλλάς, Ἐλληνόπολο τῆς Ροδόπης καὶ Ζήτω ή Μακεδονία.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Τὸ Ελληνόπολο τῆς Ροδόπης, [Ε], ἐνγράψει διὰ τὴν πρώτην τομηγίαν, τὸ ὑπ' ἀριθ. 4 συσταθὲν εἰς τὸ Στον, φύλλον πτωχὸν παιδίον. Εὐγέ του! Ποτὸς τώρα θὰ τὸ ἔγραψῃ διὰ τὰς ἀλλαγῆς τομηγίας;

15.—Ο Δραπέτης "Ἀγγελος" μοῦ συγιστᾶ στήμερον ἐπὶ πτωχὸν παιδίον ἀπὸ τὸν Πειραιά. Μὲ πληροφορεῖ ὅτι θὰ τὸ ἔγραψῃ ὁ Σύλλογος «Ἐλληνισμός». Νὰ ίδω!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἔχοντεται ἢ ἀναγεοῦται ἀνδὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1). Τὸ ἔγκωμενα ἢ ἀνανούμενα λογίουν τῆς 30 Νοεμβρίου 1906. «Οοσ συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ δου ἀπὸ κ., εἰς κορίτσια».

Νέα ψευδώνυμα: Νηρῆτος τοῦ Ἐνέρπου, κ. (Ε. Γ. Κ.) Μαγιολούλονδο, κ. (Α. Α. Ιδο) αὐτὸν ποῦ προτιμᾶς: ἡ ἐπιστολὴ σου μοῦ δρεσσες πολὺ, προπάντων διὰ τὴν ἀφελὴ γλώσσαν ποῦ μεταχειρίζεσαι) Γυμνάσιον τῆς Μιτιλήνης, α. (: . . + πῶς ἐπήγειν ἡ θαλασσία ἐκδρομῆ;) καὶ Ἀγγιολούλονδο τῆς Φράκτης, κ. (γυνός ἀρχικά, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου μετέβαλα, βλέπεις, τὴν σειρὰν τῶν λέξεων,

διὰ νὰ εἶνε εὔκολωτέρα, ἡ χρῆσις τοῦ φευδωνύμου.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Ρεμβασμός, κ.

Αἱ προτάσεις τῶν Μικρῶν Μυστικῶν θὰ δημοσιεύονται εἰς τὸ προσεχές.

Η Διάπλασις διστάζεται τοὺς φίλους της: «Υπερήφανος Φοίνικα (εἰκόνη φίλη ποὺ θὰ μοῦ φαῇ θὲ τὸ ίδης)» «Ταξιδεύοντα συνδρομῆτην» (ὁ Ἀνανίας ἀπαράλλακτος! ματοῦ τὸν πέτυγες!) Λάρυγδα τοῦ Θραύσου (ἔστειλα) «Ηλιόλουστον Ποντίαν (ἔπιστεις) Ταχυδρόμου τῆς Εἰρήνης (εὐγαριστῶ πολὺ διά τὸ ξεπάθιμο)» Θεόδη τῆς Αγάπης (ἔστειλα) «Ἄγιος τῆς Ελευθερίας, Ελπίδα τοῦ Μελλοντος (λογαρίζεται) Φονοφέλλο (θὰ δημοσιεύονται ὀλίγον καὶ ὀλίγον)» Περιπατή Τραγουδούστηρ (ἐντὸς ὀλίγους) Μαγενέμενον Αρθος (χαίρω ποὺ ἔγινε καλά) Αέτόνομος (τὸ εῖδος, ἀλλὰ ίσως ητο σύμπατος) Παρθύρορος Αργελος (οὗτος, δὲν ἐνεργάρχεται) Ψάλτηρ τῶν Ηρώων (ἔχει καλῶς) Ποντίαδα Αύρας, Κυανούν Σπήλαιον, κτλ. κτλ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποντιάδος Αύρας.

332. Επιγραφή.

Ο ΟΜΑΟ
Ε Ι Ι Ο Η
Σ Ε Ο Λ Μ
Α Ζ Ζ Ι Ε

I

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταῦτης
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Φωτογράφου

333. Πρόβλημα.

Νὰ διαιρεθῇ ὁ ἀριθμὸς 48 εἰς τέσσαρα ἀνίσα μέρη τοιωτῆς ὥστε, ἀντὶ τοῦ πρώτου προσθέσσωμεν 3, ἀντὶ ἀπὸ τὸ δεύτερον ἀφαιρέσσωμεν 3, ἀντὶ πολύπλακτάσωμεν τὸ τρίτον, ἐπὶ 3 καὶ ἀντὶ διαιρέσσωμεν τὸ τέταρτον διὰ 3, νὰ ζηχωμεν πάντοτε τὸ αὐτὸν ἔξαγομενον.

334-335. Μεταμορφώσεις.

1. —Ο "Ηλίος δι' 9 μεταμορφοῦ νὰ γίνη Γῆ.
2. —Η Γῆ δι' 11 μεταμορφοῦ νὰ γίνη Κρόνος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Δοκίμου

336. Φωνητέργυρφος μετ' Ἀκροστοιχίδος.

Τῇ παρεμβολῇ ἐνὸς φωνήνετος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, δισαδήποτε φοράς ἐπαναλιμπανμένου, μεταξὺ τῶν κάτων συμφώνων, διὰ τάπεις εἰς ἔκαστον σωρὸν δύναται νὰ μεταβληθῇ, σχηματίζονται πάντες λέξεις τῶν ποιῶν τάρχικα ἀποτελοῦν πολὺ τῆς Ρωσίας πρ-μν-κρο-μορ-μιλ-

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ρουμανίας τοῦ Λόγου.

337. Ελληνούμφωνον.

ο-εα-ο-αι-ω-ε-ο-ιο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τατεινοῦ Μένες

338. Γρῖφος.

μα δα μα τείνω θε :: πη κε πι

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αφροστεφανωμένου Κέμπος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματιῶν Ασημείων τοῦ φύλλου 18.

206. Ἐπαυτινώντας (ε., πα., μήν., ὄν., δάς.)

—207. Πιλάρι (π., λά., φτ.) —208. Αγάλεγαλές (ειπ...). —209. Νέρων.

210. Π (ειπ...) —221. Διάτονος:

Κ Α Ρ (κοΡΑΚος...) Ρ Ο Δ Ο Σ

Π Α Ι Α Ν (ειΝΑΙΑΠασιαν) Κ Ω Μ Ο Σ

Ρ Α Ε (ειΕΠτωσι...) Ν Ο Μ Ο Σ

Ν (μιαN...) Κ Ο Ρ Ο Ρ

212. ΘΕΤΙΣ (Θεόφιλος, Ζεύς Σ Φ Φ Ο Σ)

Κατάνη, Ἀγρινον, ηδύομος.) —213. Τῷ μὲν εὐτυχοῦντι πάντες φύλοι, τῷ δὲ δυστυχοῦντι οὐδὲν ἀντίος ὁ γεννήτωρ. —214. Ζήτησαν φύσην ἀποκατατείνεν. (ζετ εις αρ-τοδο-αν τα-ταλ υπ' ιν.)

339. Αναγραμματισμός.

Ως είμαι καταπράσινον

Τὸ δράμα σου μαργένω

Αναγραμματιζόμενον,

Αρχικων νά... σαλεύω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ελληνικῆς Ελευθερίας

340. Αληγμα.

Τὸ μὲν ἀρσενικὸν μου βάζεις-βγάζεις,

Διὰ δὲ τοῦ θηλυκοῦ μου μπάνιες-βγάνιες.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ηρωικοῦ Φλοίσβου

341. Κάθισμα.

* * * * *

Νάντικατασταθοῦν οἱ αστε-

* * * * *

ρίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως

* * * * *

ώστε νάντικανταστωνται: Εἰς

* * * * *

τὰς καθέτους κατὰ σειράν:

* * * * *

α') διάστημος ζωγρά-

* * * * *

φος β') αρχαῖος βα-

* * * * *

σιλεύς τῆς Αλγύ-

* * * * *

πτους γ') ζάνων.

* * * * *

Εἰς τὰς δρίζουντας

* * * * *

Εἰς τὰς ἀριθμούντας

* * * * *

Εἰς τὰς πολύες τῆς Αλγύπουτ